

Wat krabbels. 19 februari 2025.

Vandaag was een bijzondere dag met veel bezoek. Mijn kinderen en vrienden kwamen even binnenwippen, en we hadden elkaar veel te vertellen. Het was fijn om samen herinneringen op te halen en bij te praten over het dagelijks leven.

Met veel interesse heb ik de blog van mijn vriendin Maud gelezen. Zij is in opleiding voor plastisch chirurg in een ziekenhuis in Hamburg. Wat een boeiend en gespecialiseerd vak! Ik denk dat je daar niet alleen talent, maar ook een sterke roeping voor moet hebben.

Omdat de zon heerlijk scheen op deze februari dag, had ik het plan opgevat om een ommetje te maken. Maar de gure, koude wind deed me al snel van gedachten veranderen. Na nog geen vijftig meter te hebben gelopen, keerde ik terug naar huis. De kou sneed me de adem af en ik wilde het risico niet lopen om een verkoudheid op te lopen. In plaats daarvan heb ik mijn laptop opgestart en ben begonnen met het schrijven van deze brief.

Voor wie en waarheen? Dat weet ik zelf nog niet. Misschien is het wel een brief zonder bestemming. Maar wie weet, als ik eenmaal een tijdje bezig ben, bedenk ik alsnog wie hem graag zou willen lezen. In mijn kennissenkring zijn er enkele alleenstaande mensen die mijn brieven altijd met plezier ontvangen. Eén van hen viert deze maand haar 90e verjaardag en gaat dat groots vieren. Helaas heb ik de uitnodiging moeten afzeggen, omdat mijn conditie dat niet toelaat.

Vandaag was ook een dag waarop er in huis het nodige werd gedaan. De poetshulp heeft mijn stulpje weer spic en span gemaakt, mijn dochter heeft de vuile was opgehaald, en de pedicure is langs geweest om mijn teennagels te knippen. Daarnaast kwam er een verpleegkundige langs om enkele buisjes bloed af te nemen. Hopelijk wijst het onderzoek niets verontrustends uit, want met mijn kortademigheid heb ik al genoeg om mee te dealen. Maar ach, zoals het spreekwoord zegt: krakende wagens lopen het langst. Met mijn 94 jaar kan ik dat alleen maar beamen.

En wat nog meer? Ik heb op facebook heel wat foto's met tekst kunnen lezen en bekijken van een dochter van mijn overleden zus. Vanwege hun huwelijksjubileum is ze met haar man en kinderen en kleinkinderen naar het land van Uncle Sam geweest. Met hun uit 13 personen bestaande familie zijn ze in dat grote Amerika beslist aan hun trekken gekomen. Walt Disney en nog veel meer. Met hun vakantie naar Florida hebben ze genoten van het warme klimaat en

de luxe. Relax in een zwembad met een diepblauw water op de zonovergoten ligwei. En naast dit alles hebben ze in Florida van nog veel meer mooie dingen genoten.

En wat ga ik eten vandaag? Het zelf koken heb ik achter me gelaten, maar het genieten van een warme, goede maaltijd blijft ik gelukkig wel doen. Ik zal vandaag weer smullen van een van de vele lekkere maaltijden van Apetito. De maaltijden van Apetito staan erom bekend dat ze goed bereid en voedzaam zijn, en dagelijks geniet ik er van. Vandaag zijn het gekookte aardappelen met spruiten en een goede jus met een lekkere braadworst. Nu zijn spruiten niet mijn favoriete groente, maar met een goede jus en de lekkere braadworst erbij zal het me vast gaan smaken. En dat na 10 minuten in de magnetron. Een kind kan de (af)was doen!

Nog maar effe en het is carnaval. Het volksfeest van Limburg is in aantocht. Aanstaande zondag dan begint dat in mijn dorp met de kinderoptocht. Volgens alles zal dit gaan gebeuren in een ideale weersomstandigheid. Het is toe te juichen dat de kinderen onder een winterse zon het carnaval mogen inzetten. Alaaf-Alaaf-Alaaf zullen de vele kreten zijn die op zondag worden uitgeroepen. Als ik er aan denk welkt de heimwee bij me op. In mijn jonge tijd was ik met de carnaval ook gek genoeg. Hoewel ik al gek genoeg was als ik normaal deed. Maar aan alles komt een einde en nu geniet ik van het carnaval op afstand. Niet hossende maar gestrekt voor de buis met een neut en een knabbel binnen handbereik. Soms zing ik een refrein bij een carnavalskraker mee en dan voel ik me voor even weer jong en vergeet ik mijn handicap. Hoewel ik wegens mijn kortademigheid het hele refrein nauwelijks uit mijn strot krijg doe ik toch een poging. En als het niet lukt dan is dat geen ramp want het is niemand die dat ziet of hoort.

Ik kreeg vandaag ook een app-bericht En dat was geen leuk bericht. Mijn zoon Leon die een beenmergtransplantatie heeft gehad is daar nog niet van genezen. Na de vele chemokuren die hij heeft gehad heeft hij nog met veel naweën te kampen. Hij berichtte me nu dat hij met ademnood te kampen had en me daarom niet kon bezoeken. Het deed me schrikken. Hij is met 67 jaar in de fleur van zijn leven en door zijn ziekte nu lam komen te liggen. De meer dan 100 marathons die hij heeft gelopen zijn nu nog maar slechts herinneringen. Als zijn vader maak ik me over zijn gezondheid de nodige zorgen en ik hoop uit het diepst van mijn hart dat hij zal genezen. Als mijn bidden voor zijn genezing, en ook dat van enkele andere van mijn kennissen, worden verhoord dan zal blijken dat er nog altijd wonderen gebeuren. Ik heb hoop dat het zo mag zo zijn!

Maar ook kon gelachen worden. Een van mijn duivenvrienden – die iedere maandag op bezoek komt – bracht ons in een juichende stemming. Hij had namelijk een dwangbevel gekregen om € 81,50 te betalen, omdat hij in Rotterdam zijn auto had geparkeerd op een plek waar dat niet was toegestaan. Gezien zijn 89 jaar en het feit dat hij normaal gesproken alleen in zijn dorp rijdt, was die aanmaning duidelijk niet op hem van toepassing. Voor wie dan wel? Voor mij en mijn andere vrienden was dit de perfecte aanleiding om hem te plagen. “ Je zult wel naar de meisjes van lichte zeden in Rotterdam zijn geweest!” riepen we hem toe. Zijn verweer en het vreemde gezicht wat hij toen trok die deden ons brullen van het lachen. Of we het wilden of niet, we gierden het uit. Lachen is gezond maar onze vriend die keek sip.

En dat was het dan. Ondanks het leuke en minder leuke wat ik heb geschreven ben ik dankbaar omdat ik dat nog kan en vooral omdat ik mensen om me heen heb waar ik mijn krabbels naar toe kan sturen. Hun vriendschap betekent veel voor me, en ik hoop dat ik die nog lang mag hebben. Als besluit mijn groeten en tot een volgende keer. Hou doe! (*Pie*)

Disney Land

Met hartelijke groet,

[Je naam]